

2018 0203 Santiago aan het Wad
Eijsden – Maastricht

In mijn caminokloffie stap ik vol goede zin de koude morgen in. Mijn adem maakt mooie witte wolkjes. Het is stil op straat, de vertes zijn eindeloos. Het is goed koud geweest vannacht. Onder mijn warme dekbedje heb ik daar overigens weinig van gemerkt. Supergoed geslapen, een heerlijk ontbijt gekregen en nu ben ik dan eindelijk onderweg naar de echte start van Santiago aan het Wad.

Maanden van voorbereiden, voorpret, organiseren, en uitkijken naar.

Regio Zuid heeft vandaag de aftrap. De 7 km naar Eijsden is een makkie dank zij de prachtige kaart die ik mee kreeg van mijn logeeradres. Het heuvellandschap maakt dat ik meteen helemaal in het camino gevoel zit. Zo dicht bij huis en toch.....ik ben al weer helemaal pelgrim. Hoe lekker is dit? Het is werkelijk alsof ik een soort van schakelaartje in me heb zitten. Rugzak, caminokloffie, geen haast, het dagelijks leven mijlen ver weg. Anita is onderweg.

In Eijsden zie ik bij het station meteen een aantal bekende gezichten. Wat leuk dat Bas en Sonja Brouwer er ook zijn. Ze komen de aftrap bijwonen en zwaaien de wandelaars uit. Als de trein uit Maastricht arriveert is de hele groep compleet, met 45 wandelaars gaan we op pad. Er worden wat huishoudelijke mededelingen gedaan, heel belangrijk, want benadrukken dat iedereen voor zijn eigen hachje verantwoordelijk is tijdens oversteken van wegen kan niet vaak genoeg gezegd worden. We willen toch allemaal graag heel in Maastricht aan komen.

En dan....wordt het officiële startsein gegeven, het lint van de regio Zuid wordt aan de Bourdon geknoopt. We kunnen op weg. Oude bekenden, nieuwe gezichten, leden en niet leden van het genootschap. Een bont gezelschap beweegt zich in een lang kleurig lint door het Limburgse landschap. Er wordt gepraat, gelachen, camino verhalen uitgewisseld, gevraagd, geantwoord, genoten, geglibberd. De overvloedige regenval van de afgelopen weken heeft de Limburgse klei hier en daar tot een ware enige handigheid vereist om heelhuids door de modder te ploeteren. Als caminowandelaars zijn we gelukkig allemaal wel wat gewend en steken we elkaar hier en daar waar nodig een helpend handje toe.

Ik fladder door de groep, luister, vertel en geniet. Het is zo leuk weer op pad te mogen zijn. De camino zit echt tot in het diepst van mijn ziel. Ik geniet van de verhalen van pelgrims die al vele keren gelopen hebben in Spanje. Doe nieuwe ideeën op en vertel zelf aan minder ervaren lopers over mijn avonturen op de Camino Del Norte, vertel wat Santiago aan het Wad is en dat er nog veel meer mooie activiteiten door het NGSJ worden georganiseerd.

Ondertussen kijk ik om mij heen en geniet ik van het heuvellandschap. Het is heerlijk weer en bij vlagen gewoon warm. Onderweg pauzeren we met de hele groep in een restaurant en krijgen we de eerste stempels in ons Santiago aan het Wad pelgrimspaspoort.

Na de pauze lopen we door naar Maastricht waar we bij de Sterre der Zee onze volgende stempel krijgen. De dames in het devotionalia winkeltje maken zelfs foto's van de invasie aan pelgrims die ineens in hun domein binnenvallen. In de kerk zetten een aantal pelgrims spontaan het Sterre der Zee lied in en ontroeren daarmee de andere pelgrims. Voor de

kerk wordt er nog een lied gezongen. Wat is dit mooi. Echt zo'n genietmoment wat bij de camino past. Spontaan, ongedwongen, niet geregisseerd. De camino op z'n mooist.

We lopen door de Jacobusstraat, langs het Jacobshotel naar de St. Servaas waar het eindpunt is van deze eerste dag. Dank regio Zuid voor de perfecte organisatie van deze eerste tocht. Jullie zijn een prachtig voorbeeld voor dat wat allemaal nog komen gaat.

Met een aantal pelgrims hebben we nog een geweldige middag beleefd op een terras. Wie had dat van tevoren kunnen bedenken dat we op 3 februari 2018 op een terras midden in Maastricht zo een zomers camino gevoel zouden mogen beleven? Voor mij was het net een sprookje. Het voelde echt alsof ik in Spanje in september op een terras met medepelgrims aan de praat was. Wat is het toch dat het contact tussen pelgrims zo eenvoudig maakt? Je verteld, je luistert, geniet, deelt lief en leed, zo gewoon en tegelijk zo bijzonder.

Santiago aan het Wad.....het mooie avontuur is begonnen.

Buen Camino.

Anita